

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 342/08-35

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. februára 2009 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka v konaní o sťažnosti T. P., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. J., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu Skalica č. k. 4 T 181/2008-609 z 12. mája 2008, ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 59/2008-621 z 27. mája 2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo T. P. podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 59/2008-621 z 27. mája 2008 p o r u š e n é b o l o .

2. Krajský súd v Trnave j e p o v i n n ý uhradiť T. P. trovy právneho zastúpenia v sume 346,31 € (slovom tristoštyridsaťšesť eur a tridsaťjeden centov) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. J. J., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. I. ÚS 342/08 z 30. októbra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť T. P., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. J., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 T 181/2008-609 z 12. mája 2008 (ďalej len „uznesenie z 12. mája 2008“), ako aj uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 59/2008-621 z 27. mája 2008 (ďalej len „uznesenie z 27. mája 2008“).

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Senica sp. zn. Tp 35/2007 z 5. septembra 2007 bolo rozhodnuté o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba sa započítava od 1. septembra 2007.

Prvá sťažovateľova žiadosť o prepustenie na slobodu bola zamietnutá uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 7/2008 z 8. februára 2008, ktorým bola súčasne predĺžená lehota trvania jeho väzby do 10. apríla 2008. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tpo 8/2008 z 26. februára 2008 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ podal 21. apríla 2008 ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol okresný súd na verejnom zasadnutí 12. mája 2008 tak, že ju uznesením č. k. 4 T 181/2007-609 zamietol. Priamo na verejnom zasadnutí podal sťažovateľ proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú zdôvodnil tým, že jeho „*trestná vec je už pred súdom*

a pri predbežnom prejednaní obžaloby som prehlásil, že uznávam svoju vinu. I keď prokurátor nesúhlasil s konaním o dohode a vine a treste, určite som týmto prehlásením pomohol orgánom činným v tr. konaní. Deväť mesiacov, ktoré som vo väzbe strávil boli dostatočne dlhým časom.“.

Krajský súd sťažnosť sťažovateľa uznesením z 27. mája 2008 zamietol. Podľa sťažovateľa je jeho väzba od 10. apríla 2008 nezákonná.

Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že boli „porušené moje základné ľudské práva stanovené v druhom oddiele Ústavy SR. Najmä bolo porušené a stále je porušované moje právo na osobnú slobodu zabezpečené čl. 17 Ústavy SR. Som vo väzbe od 1. 9. 2007 v rozpore s ustanovením čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a v rozpore s ustanovením § 71 a 76 tr. por. ako aj v rozpore s ustanoveniami čl. 5 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11.“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že uznesením okresného súdu z 12. mája 2008, ako aj uznesením krajského súdu z 27. mája 2008 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 5 ústavy.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti sťažovateľa podaním doručeným 15. decembra 2008 vyjadril krajský súd. K sťažovateľovej námietke týkajúcej sa nezákonnosti jeho väzby od 10. apríla 2008 krajský súd uviedol: *„Trestný poriadok účinný od 1. 1. 2006 reagoval na rozdiel od pôvodnej právnej úpravy na čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a tiež čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď upravil v § 76 ods. 5, že súdu plynie lehota väzby podľa ods. 7 od podania obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste a tiež upravil rozdelenie trvania väzby na jej časť v prípravnom konaní a na časť v konaní pred súdom. (§ 76 ods. 7 Tr. por.)...“*

Lehota trvania väzby podľa § 71 ods. 1 sa podľa Trestného poriadku účinného od 1. 1. 2006 predlžuje len v prípravnom konaní. V súčasnosti platný Trestný poriadok neobsahuje jediné ustanovenie, ktoré by určovalo predĺžiť lehotu trvania väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. por. v konaní pred súdom, tak ako tomu bolo pred 1. 1. 2006. Z uvedeného je

zrejmé, že lehoty väzby plynú samostatne pre prípravné konanie, v ktorom sa predlžujú, a samostatne v konaní pred súdom, kde si ich súd kontroluje samostatne napr. v súlade s ust. §§79 ods. 2, 242, 243 ods. 1, 244 ods. 5 Tr. por. účinného od 1. 1. 2006.

Začiatok lehoty trvania väzby v konaní pred súdom je teda od podania obžaloby alebo návrhu na dohodu o vine a treste.

Opodstatnenosti tohto tvrdenia nasvedčuje napríklad i to, že v konaní o prečine, u ktorého je celková doba trvania väzby podľa § 76 ods. 6 písm. a) Tr. por. účinného po 1. januári 2006 vrátane, len 12 (dvanásť) mesiacov, by po vyčerpaní lehoty trvania väzby 6 (šesť) mesiacov orgánmi prípravného konania (nič - ani zákon - im neukladá a nemôže uložiť povinnosť podať obžalobu v dostatočnom časovom predstihu pred koncom lehoty, do ktorej bola predĺžená väzba - to nie je účelom Trestného poriadku) a podaním obžaloby v posledný deň lehoty nebolo fakticky možné naštudovať spis a s jeho znalosťou rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, ale iba prepustiť obžalovaného z väzby na slobodu alebo formálne - bez znalosti veci - rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby.

Trestný poriadok dokonca neurčuje ani lehotu súdu, dokedy má rozhodnúť podľa § 242 Tr. por. pri preskúmaní obžaloby a podľa § 244 ods. 5 Tr. por. pri predbežnom prejednaní obžaloby.

Z uvedených dôvodov väzba obvineného nie je od 10. 4. 2008 nezákonná ale naopak je v súlade s platným Trestným poriadkom.

Navrhujem preto, aby Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa T. P. zamietol.“

Právny zástupca sťažovateľa zaujal k vyjadreniu krajského súdu stanovisko, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 30. januára 2009, v ktorom okrem iného uviedol:

„Sťažovateľ bol vzatý do väzby 05. 09. 2007. Väzba, bola v prípravnom konaní predĺžená do 10. 04. 2008. Dňa 09. 04. 2008 bola podaná na sťažovateľa obžaloba. O ďalšom trvaní väzby sťažovateľa bolo rozhodnuté okresným súdom až na verejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby dňa 12. 05. 2008. Po uplynutí lehoty predĺženia väzby v prípravnom konaní, teda po 10. 04. 2008 až do rozhodnutia súdu dňa 12. 05. 2008 teda väzba sťažovateľa trvala len na tom základe, že prokurátor podal dňa 09. 04. 2008 obžalobu, teda bez akéhokoľvek rozhodnutia súdu.

V zmysle čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, resp. čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe len skutočnosť, že bola podaná, obžaloba, bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby súdom rozhodlo rozhodnutím s účinkami pro futuro. Aj keď lehoty väzby plynú samostatne pre prípravné konanie a samostatne v konaní pred súdom a trestný poriadok neurčuje lehotu súdu, dokedy má rozhodnúť podľa § 242 Tr. por. pri preskúmaní obžaloby a podľa § 244 ods. 5 Tr. por. pri predbežnom prejednaní obžaloby, sú súdy povinné rozhodovať tak, aby väzba v každom štádiu konania trvala na základe príslušného súdneho rozhodnutia. V danom prípade bol však sťažovateľ v období po 10. 04. 2008 do 12. 05. 2008 vo väzbe, na ktorú neexistuje nijaký ústavne akceptovateľný zákonný dôvod, čím boli porušené jeho ústavné práva tak, ako je to uvedené v jeho ústavnej sťažnosti.

Trestná vec sťažovateľa bola právoplatne ukončená rozsudkom Krajského súdu v Trnave a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý si toho času vykonáva. Nápravu porušenia ústavných práv sťažovateľa za tejto situácie nie je možné dosiahnuť zrušením rozhodnutí, ktorými práva sťažovateľa boli porušené, preto navrhujem, aby Ústavný súd SR sťažovateľovi priznal primerané finančné zadosťučinenie.

Tiež navrhujem, aby ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania, ktoré uplatňujem podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov ako súčet odmeny advokáta podľa § 14 ods. 1 v spojení s § 11 ods. 2 vyhlášky za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd, doplnenie písomného podania na súd) a režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 za tri úkony právnej služby. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby je 3.176,- Sk v roku 2008 (odmena celkom 3.176,- Sk x 2 = 6.352) a 115,90 € v roku 2009. Režijný paušál za jeden úkon právnej služby je 190,- Sk v roku 2008 (spolu 190,- Sk x 2 = 380,- Sk) a 6,95 € v roku 2009.“

Na základe uvedeného právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku ústavnému súdu opätovne navrhol, aby vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 5 ústavy uznesením okresného súdu z 12. mája 2008, ako aj uznesením krajského súdu z 27. mája 2008 a aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 3 300 € a náhradu trov konania v sume 346,31 € na adresu jeho právneho zástupcu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa § 76 ods. 5 Trestného poriadku súdu plyní lehota väzby od podania obžaloby.

Podľa § 243 ods. 1 Trestného poriadku obžaloba podaná na súde pre zločin s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou osem rokov sa predbežne prejedná na verejnom zasadnutí.

Podľa § 244 ods. 5 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd pri predbežnom prejednaní obžaloby vždy aj o ďalšom trvaní väzby.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie čl. 17 ods. 5 ústavy uznesením krajského súdu z 27. mája 2008, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu

okresného súdu z 12. mája 2008. K porušeniu jeho práv malo dôjsť tým, že uznesením krajského súdu bola potvrdená oprávnenosť ďalšieho trvania jeho väzby po 10. apríli 2008.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07).

Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 5 ústavy.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého po uplynutí lehoty, na ktorú bola jeho väzba uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 7/2008 z 8. februára 2008 v prípravnom konaní predĺžená, t. j. po 10. apríli 2008, mal okresný súd rozhodujúci o obžalobe podanej proti nemu rozhodnúť aj o ďalšom trvaní dôvodov jeho väzby. Keďže okresný súd o jeho väzbe nerozhodol, sťažovateľ považuje svoju väzbu od 10. apríla 2008 za nezákonnú. Okresný súd rozhodol o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa oneskorene, a to až v súvislosti s predbežným prerokovaním obžaloby na verejnom zasadnutí 12. mája 2008.

Podľa názoru predsedníčky krajského súdu bol postup krajského súdu v predmetnej veci správny a včasný, keďže Trestný poriadok neurčuje záväznú lehotu na predbežné prerokovanie obžaloby. Vzhľadom na rozsiahlosť spisového materiálu bolo primerané, že sa v rámci predbežného prerokovania obžaloby rozhodlo o väzbe 27. mája 2008.

Ústavný súd pripomína, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe znamenajúce obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba, bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby výslovne konajúcim súdom rozhodlo ešte predtým, ako uplynie lehoty, na ktorú bola väzba v prípravnom konaní naposledy predĺžená (I. ÚS 6/02, I. ÚS 204/05, III. ÚS 271/06, I. ÚS 115/07). Samotná

skutočnosť, že vec bola postúpená súdu, nie je postačujúca na splnenie kritéria „zákonosti“ väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru a nemôže bez príslušného súdneho rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (Stasaitis c. Litva z 21. marca 2002, § 59 až § 61).

Z ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku vyplýva, že súdu plynie lehota väzby od podania obžaloby. Podľa pôvodného znenia tohto ustanovenia, ktoré síce nadobudlo platnosť, avšak ešte pred nadobudnutím účinnosti, teda pred 1. januárom 2006 bolo novelizované, bol súd povinný najneskôr do 15 dní od podania obžaloby rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, ak o väzbe už nerozhodol podľa § 241 alebo § 243 Trestného poriadku. Treba povedať, že pôvodné znenie ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku dávalo všeobecným súdom presne časovo vymedzenú povinnosť rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby. Takéto ustanovenie v podstate zodpovedalo už citovanej judikatúre ústavného súdu, resp. Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu.

Podľa názoru ústavného súdu aj pri súčasnom znení ustanovenia § 76 ods. 5 Trestného poriadku je povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť po podaní obžaloby o ďalšom trvaní väzby, a to najneskôr do uplynutia termínu posledného predĺženia väzby v prípravnom konaní. Bez takéhoto rozhodnutia totiž nemožno považovať väzbu za zákonnú, pretože táto sa nemôže zakladať iba na podaní obžaloby. Musí sa vždy opierať o rozhodnutie súdu.

Na uvedenom zásadnom stanovisku nemôže nič meniť skutočnosť, že v konkrétnej veci bola väzba v prípravnom konaní predĺžená naposledy do 10. apríla 2008 a obžaloba bola podaná okresnému súdu iba deň predtým, teda 9. apríla 2008. Pokiaľ v takejto situácii pre krátkosť času nie je možné, aby súd naštudoval spis a o ďalšom trvaní väzby rozhodol, potom musí byť obvinený prepustený z väzby. Inak povedané, prokurátor by mal podať obžalobu s takým časovým predstihom, aby súd mal objektívne možnosť včas rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, a tak zaistiť jej kontinuitu. Ak podá obžalobu tesne pred skončením lehoty väzby v prípravnom konaní, musí počítať s prepustením obvineného z väzby.

V súlade s § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku bol krajský súd v predmetnom konaní povinný preskúmať správnosť výrokov napadnutého rozhodnutia, ako aj správnosť postupu konania predchádzajúceho jeho vydaniu. Vzhľadom na to ústavný súd nemohol prihliadnuť ani na argumentáciu krajského súdu, podľa ktorej sťažovateľ mal namietať nezákonnosť svojej väzby z dôvodu uplynutia lehoty väzby v prípravnom konaní v rámci opravného konania, resp. v podanej sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti uznesením krajského súdu z 27. mája 2008 bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal taktiež porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy aj uznesením okresného súdu z 12. mája 2008, právomocou preskúmať toto rozhodnutie však podľa § 190 a nasl. Trestného poriadku disponuje krajský súd, a preto ústavný súd tejto časti sťažnosti sťažovateľa nevyhovel.

III.

Podľa čl. 127 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu z 27. mája 2008 došlo k porušeniu sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy. Zo spisového materiálu v tejto

veci vyplýva, že konanie v trestnej veci sťažovateľa bolo právoplatne ukončené rozsudkom krajského súdu č. k. 6 To 56/2008-690 zo 6. novembra 2008, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 9 mesiacov, ktorého výkon bol nariadený od 6. novembra 2008. Z uvedeného vyplýva, že v čase rozhodovania ústavného súdu už existoval iný titul obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa, ktorým je rozsudok krajského súdu č. k. 6 To 56/2008-690 zo 6. novembra 2008, v dôsledku čoho sa stal návrh rozhodnutia sťažovateľa v časti, v ktorej navrhoval zrušenie uznesenia krajského súdu z 27. mája 2008, bezpredmetným.

Nebolo možné vyhovieť ani sťažovateľovej požiadavke o priznanie primeraného zadost'učinenia, ktoré žiadal v sume 3 300 €. Podľa názoru ústavného súdu v danom prípade neprichádza priznanie primeraného finančného zadost'učinenia do úvahy. Je to tak preto, že už samotné vyslovenie porušenia základného práva, resp. slobody predstavuje primeranú satisfakciu pre sťažovateľa, navyše odsudzujúcim rozsudkom č. k. 6 To 56/2008-690 zo 6. novembra 2008 bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 9 mesiacov, pričom doba, počas ktorej bol vo výkone väzby, sa mu započítala do doby výkonu trestu odňatia slobody.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 3, § 14 ods. 1 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2008 v konaní pred ústavným súdom predstavovala sumu 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu sumu 190 Sk.

Ústavný súd právnemu zástupcovi sťažovateľa za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné podanie ústavnému súdu v roku 2008, doplnenie písomného podania ústavnému súdu v roku 2009) priznal odmenu v sume spolu 326,75 € (210,85 €

+ 115,90 €) vrátane úhrady režijného paušálu v sume 19,56 € (12,61 € + 6,95 €), spolu 346,31 €.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2009